

18. navadna nedelja – leto B

Jezus je kruh življenja

Ko je množica videla, da tam ni ne Jezusa ne njegovih učencev, so sami stopili v čolne, odpluli v Kafarnáum in iskali Jezusa. Ko so ga našli na drugi strani jezera, so mu rekli: »Rabi,

kdaj si se znašel tukaj?« Jezus jim je odgovoril in rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Ne iščete me zato, ker ste videli znamenja, ampak ker ste jedli kruh in se nasitili. Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje in vam jo bo dal Sin človekov; nanj je namreč vtisnil pečat Oče, Bog.« Tedaj so mu rekli: »Kaj naj storimo, da bomo delali Božja dela?« Jezus je odgovoril in jim dejal: »Božje delo je to, da verujete v tistega, ki ga je on poslal.« Rekli so mu: »Kakšno znamenje torej delaš, da bomo videli in ti verjeli? Kaj počneš? Naši očetje so jedli mano v puščavi, kakor je pisano: Kruh iz nebes jim je dal jesti.« Jezus jim je dejal: »Resnično, resnično, povem vam: Ni vam Mojzes dal kruha iz nebes, ampak moj Oče vam daje resnični kruh iz nebes. Božji kruh je namreč tisti, ki prihaja iz nebes in daje svetu življenje.«

Tedaj so mu rekli: »Gospod, vselej nam daj tega kruha!« Jezus jim je dejal: »Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, gotovo ne bo lačen, in kdor vame veruje, gotovo nikoli ne bo žejen. Toda rekel sem vam, da ste me celo videli, in vendar ne verujete. Jn 6,24-36

Ne iščete me zato, ker ... ampak ...

Vedno znova me navdušuje Jezusova jasnovidnost v odnosih. Čeprav ni nobenega znaka nezaupanja pri množici, saj ga ta vneto išče, Jezus spregovori o nezaupanju. Poglejmo še enkrat, kaj pravi: »Ne iščete me zato, ker ste videli znamenja, ampak ker ste jedli kruh in se nasitili. Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje ...« Množica ga vpraša: »In kaj naj delamo, da bomo delali božja dela, tj. verjetno – da bomo delali za jed, ki ostane.« Jezus pravi: »Božje delo je to, da verujete v tistega, ki ga je on poslal.« In kaj odgovori množica? Prizna, da mu ne zaupa, da ne verjame, da obstaja jed, ki ostane, da obstaja kaj več kot to, kar lahko otipajo inokusijo. Zato pravijo: »Kakšno znamenje torej delaš, da bomo videli in ti verjeli?«

Če torej povzamemo to dogajanje, lahko rečemo, da so ljudje Jezusa iskali iz čiste koristi, da bi se nasitili. Govori in nauki jih pravzaprav niso zanimali. Te so na videz sprejeli, da bi imeli mir, nato pa korist. Kljub temu me preseneča njihova iskrenost, saj takoj priznajo, da Jezusu ne zaupajo in ga skoraj naivno sprašujejo, kaj bo storil, da mu bodo lahko verjeli in mu zaupali. Jezus, na drugi strani, jasno doživlja nezaupanje. Z njim se preprosto ne more sprijazniti. Ne more se zadovoljiti z razdeljevanjem hrane. Zanj je bistveno večno življenje, božje kraljestvo, njegovo in očetovo božanstvo. Zato se ob nezaupanju ustavi in ga želi ljudem ozavestiti ter jim pomagati, da ga presežejo.

Kakor me navdušuje Jezusova jasnovidnost in preprostost, me veseli tudi preprostost množice, ki brez zadrege priznava svoje nezaupanje. Kaj pa danes? Danes se zdi, da ni ne množice, ki bi priznavala svoje nezaupanje, ne Jezusa, ki bi opominjal. Občutek imam, da smo se navadili živeti drug mimo drugega. Hkrati pa si lažemo, da smo skupaj. Kje to opažam? Ko npr.:

- žena tarna, da je mož ne išče ne zaradi otrok ne zaradi ljubezni do nje, ampak iz koristi, se ta izmotava in dopoveduje, da vse dela zato, da bi imeli vse kar potrebujejo,
- dekle tarna, da je fant ne išče zato, da bi skupaj rasla in gradila odnos, se ta izgovarja, da mu svobode ne more vzeti in da vidi stvari drugače,
- mediji trdijo, da Cerkev ne išče pravic zaradi koristi vernikov, ampak zaradi sebe, se ta brani, da so mediji politično zmanipulirani.

Naj mogoče ostanem pri lastni izkušnji. Ko drugemu rečem, da me ne išče zato, da bi našel resnico, ampak da bi ga potrdil v vsem, kar dela, je drugi užaljen. Ko spregovorim o nezaupanju, vse skupaj pogosto izpade kot obtožba in žalitev. Zakaj se to dogaja?

Mislím, da smo se navadili dvotirnosti naših odnosov. Govorimo drug mimo drugega in tudi živimo drug mimo drugega. Je več resnic in vsak ima pravico živeti svojo. Tako se nikoli ne srečamo, kar seveda pomeni, da si ne zaupamo. Vsako podajanje resnice pomeni nasilje. Verjeti in zaupati danes v najboljšem primeru pomeni, ne nasprotovati. A to ni to! To je prej apatija kot zaupanje, je brezbržnost in ohromelost. Verjeti in zaupati pomeni prenesti stvari v življenje, vzeti jih za svoje. To ne pomeni, verjeti, da drugi ni čisto nor, ker tako razmišlja. Verjeti ne pomeni, misliti si, ja, ja to velja zate, ne pa zame. To ne pomeni, to kar se najpogosteje dogaja: Ti kar delaj tako, jaz imam svoj prav. Verjeti drugemu, zaupati, pomeni sprejemati resnico, ki mi jo drugi sporoča in jo v svojem življenju uresničiti.

Prepričan sem, da je bolje, da se prepiramo in si priznamo nezaupanje, kot da se slepimo, da si zaupamo. Mislím, da si moramo priznati, da je zaupanja med nami grozljivo malo. Jezus se s takimi odnosi ne zadovolji, ampak hoče, da si v globini priznamo, v kaj verjamemo in v kaj ne. Kajti šele ko zaupamo, nam odnos sam postane smiseln in nas bogati. Jezus to pove z besedami: »Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, gotovo ne bo lačen, in kdor vame veruje, gotovo nikoli ne bo žejen.« Tudi drugi odnosi bodo takšni, če jih bomo gradili na zaupanju in iskrenosti.

Najprej pa si mogoče še enkrat priznajmo, kako noro je, da trdimo npr.:

- da smo za uboge, pa iščemo lastno korist, pomembnost in bogastvo,
- da živimo za večnost, pa nas bolj navdušujeta nov avto in mobilni telefon kot sv. maša,
- da imamo radi Boga, pa se moramo od njega poleti odpočiti,
- da so nam pomembni odnosi, pa nam je najpomembneje, da imamo mir itd.

Preveč je laži, dragi bratje in sestre. Jezus nas vabi, da si te laži priznamo. A ne le to. Želi, da začnemo živeti za tisto, kar imamo največkrat le na jeziku. V zaupanju in iskrenosti se bomo odžejali in nasitili tako ob Jezusu kot ob svojih bližnjih.